ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑ

Νέα Φιλοσοφικὴ Σχολὴ

Τοῦ συνεργάτου μας κ. Α. ΜΠΕΛΕΖΙΝΗ

ΣΤΑ ΓΙΑΝΝΕΝΑ ἱδρύεται φιλοσοφικὴ σχολή. Τὸ γεγονὸς εἶναι τριπλὰ εὐχάριστο καί, ἂν δὲν ἔχει στὴ μέση ἡ Ἑλληνικὴ ἀμεθόδευτη ἀποδειχθῆ σωτήριο βάθρο γιὰ τὴν πνευματική μας ζωή.

Εἶναι πρὶν ἀπ' ὅλα εὐχάριστο, γιατί χρειαζόταν μιὰ νέα φιλοσοφικὴ σχολὴ γιὰ ν' ἀπασυμφορήσει τὶς δυὸ ποὺ λειτουργοῦν μὲ ὑστέρημα ἀμφιθέατρα. Ὅσο κι' ἂν φαίνεται ὅτι ἡ μύηση τῶν νέων φιλολόγων σὲ μιὰ ἐπιστήμη ἀπὸ τὴ φύση της θεωρητικὴ μπορεῖ νὰ γίνει μόνο ἀκροαματικά, ἡ ἀλήθεια εἶναι ἀλλη.

Ὅτι, ἂ "Οταν συνωθοῦνται στὸ ἴδιο χῶρο ἑκατοντάδες φοιτητὲς οὔτε ἡ ἀκρόαση δὲν εἶναι εὔκολη. Ὅσο γιὰ ἐπαφὴ ἕδρας καὶ φοιτητῶν οὔτε λόγος δέ μπορεῖ νὰ γίνει. Ἀλλὰ χωρὶς τέτοια ἐπαφὴ δὲ γίνεται ἐπιστήμη. Εἶναι φοβερὸ καθηγητὲς ποὺ μιλᾶνε μπροστὰ σὲ νέους ἀνθρώπους γιὰ τὸν Σωκράτη καὶ ποὺ ἐρμηνεύουν τὸν Πλάτωνα, νὰ μὴ ξεχωρίζουν κάν σ' ὁλόκληρη μέσα χρονιὰ τὰ πρόσωπα τῶν «ὁμιλητῶν». Καὶ δὲν εἶναι λιγώτερο φοβερὸ ἀνάγνωστήρια προορισμένα γιὰ 20—30 σπουδαστὲς νὰ καλοῦν-ται νὰ ἐξυπηρετήσουν ἑκατοντάδες. Μὲ ποιὸ μαγικὸ τρόπο ὕστερα, θὰ μυηθοῦν χθεσινοὶ ἀπόροι στὴν καθολικὴ ἐπιστήμη, τὴ φιλοσοφία, ἀπὸ τὴ μιὰ καὶ στὴν ἀρχαία, βυζαντινὴ καὶ νεοελληνικὴ φιλολογία ἀπὸ τὴν ἄλλη, καθὼς καὶ στὴν ἱστορία καὶ ἀρχαιολογία, χωρὶς ποτὲ κανεὶς νὰ σκύψει πάνω ἀπὸ τοὺς ὤμους τους γιὰ νὰ τοὺς καθοδηγήσει;

Πῶς εἶναι δυνατὸν αὐτὴ ἡ μυριγκιὰ τῶν σπουδαστῶν νὰ φτάσει ὡς τὴν ἕδρα ἢ τοὺς βοηθοὺς τῆς ἕδρας — ὅταν ὑπάρχουν κι' αὐτοί — καὶ νὰ ζητήσει συμβουλές, νὰ θέσει ἀπορίες, νὰ βρεῖ πνευματικὴ καθοδήγηση;

Ἂν συμβεῖ μάλιστα — καὶ εἶναι ὁ κανόνας — ὁ καθηγητὴς νὰ εἶναι ἀπρόσιτος καὶ ἀπροσπέλαστος μέσα στὴν οἴησή του, νὰ κάνει νὰ μουδιάσουν καὶ αὐτοὶ οἱ λίγοι ποὺ, σπρωχνοντας καὶ μὲ τοὺς δυὸ ἀγκῶνες, θὰ ἀποφάσιζαν νὰ φθάσουν ὡς τὸ βάθρο τῆς ἕδρας, γιὰ νὰ εἰσαχθοῦν στὸ πνεῦμα τῆς ἐρευνας, ποὺ χωρὶς νὰ μπεῖ κανεὶς σ' αὐτὸ ἐπίσημονας ἀληθινὰ ποτὲ δὲν γίνεται.

Χρειαζόταν, λοιπόν, μιὰ νέα φιλοσοφικὴ σχολή, γιὰ νὰ ἐτοιμάσει νέους κλασσικοὺς φιλολόγους, πραγματικοὺς ἐραστὲς τοῦ μέτρου καὶ τῆς ἰσορροπίας, καλοὺς γνῶστες τοῦ βυζαντινοῦ λόγου καὶ νεοελληνιστές, ποὺ δὲν θὰ περιφρονοῦν τὸν δικό τους βίο καὶ λόγο καὶ ποὺ δὲν θὰ θαρροῦν ὅτι ἡ λογοτεχνία ποὺ θὰ κληθοῦν νὰ διδάξουν στὰ μετὰ κάπου κεῖ στὸν Βαλκάνιο. Γιατὶ ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ καταλάβουμε, ὅτι ἡ ἐθνικὴ ἀνεξαρτησία, παρ' ὅλα τὰ μειονεκτήματά της, εἶναι ἀναπόφευκτη καὶ στὴν πανεπιστημιακὴ σπουδή, στὰ δυὸ τελευταῖα χρόνια. Ἀλλ' αὐτὸ εἶναι ἕνα ἄλλο θέμα.

Ἡ ἀπόφαση νὰ ἱδρυθῆ στὰ Γιάννενα ἡ νέα πανεπιστημιακὴ σχολὴ πρέπει νὰ κριθῆ σὰν ἐπιτυχής. Δὲν εἶναι βέβαια σωστὸ ὅτι ἡ ἠπειρωτικὴ πρωτεύουσα ἔχει πνευματικὴ παράδοση, ἀλλ' ἀνάμνηση αὐτῆς τῆς παραδόσεως. Στοὺς αἰῶνες τοῦ νεοελληνικοῦ διαφωτισμοῦ τὰ Γιάννενα προσφέρανε πολλὰ στὴν παιδεία τοῦ γένους. Ἀλλὰ ἡ πνευματικὴ τους δράση ἀνακόπηκε καὶ ἔσβυσε τόσο ποὺ στὸ δεύτερο τόμο τῆς «Ἱστορίας τῆς νεοελληνικῆς λογοτεχνίας» τοῦ Κ. Δημαρᾶ μόνο μιὰ φορὰ μνημονεύεται ἡ πόλη, ποὺ ἔζησε ὁ Βηλαράς. Καὶ παράδοση χωρὶς συνέχεια δὲν νοεῖται. Ἀλλ' ὅπως καὶ νἄναι ἐπιζεῖ ἡ ἀνάμνηση καὶ ἡ ὡραία ἀκριτικὴ πόλη ἦταν ἄξια τῆς ἐκλογῆς.

Οἱ σπουδαστὲς ποὺ θὰ συγκεντρωθοῦν στὰ Γιάννενα θὰ βροῦν ζωηρὰ ἀκόμη τὰ ἴχνη τῆς παληᾶς προκοπῆς, πολλὲς τὶς ἀφορμὲς γιὰ νὰ συνδέσουν τὸ πρόσφατο παρελθόν μὲ τὸ παρόν καὶ ἀκόμη, πνευματικοὺς ἀνθρώπους, πεῦ — νὰ τὸ κρύψουμε; — ἔχουν νὰ παρουσιάσουν δραστηριότητα ἀξιόλογη, πολὺ μεγαλύτερη, πάντως, ἀπὸ τὴ δική μας.

Ἀλλὰ διπλὰ καὶ τριπλὰ εὐχάριστο εἶναι ὅτι τὴν ὀργάνωση τῆς νέας σχολῆς ἀναλαμβάνει τὸ Πανεπιστήμιο τῆς Θεσσαλονίκης. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι τὸ νέο ἵδρυμα θὰ μπορεῖ νὰ ὑπολογίζει σὰ χρόνο, ποὺ ἰδρύθηκε τὸ 1964 καὶ ὄχι δὲ ξέρω ποιὰ ἀπὸ τὶς πρῶτες δεκαετίες τοῦ αἰῶνα.

Μιὰ καὶ ἡ νέα σχολὴ θὰ ὀργανωθῆ ἀπὸ τὴν ἀντίστοιχη τοῦ πανεπιστημίου τῆς Θεσσαλονίκης, δικαιοῦται νὰ ἐλπίζει κανεὶς ὅτι ὄχι μόνο ἡ γνώση,ποὺ θὰ παρέχεται, ἀλλὰ καὶ τὸ πνεῦμα, ποὺ θὰ ἐπικρατήσει καὶ ὁ προβληματισμὸς πάνω στὰ φιλοσοφικὰ καὶ φιλολογικὰ θέματα δὲν θὰ ἰσπέχουν δεκαετίες ὁλόκληρες ἀπὸ τὴ σημερνὴ κατάσταση τῆς ἐπιστήμης.

Ἐξασφαλίζεται πρὶν ἀπ' ὅλα καὶ ἡ διδασκαλία μὲ τὴ δημοτικὴ καὶ ἡ σπουδὴ τῆς δημοτικῆς. Ὅσοι φοιτητὲς δικοί μας σπουδάζουν τώρα στὴ Θεσσαλονίκη παραπονοῦνται γιὰ τὶς ἀπαιτήσεις τῶν δασκάλων τους ν' ἀποδίδουν τὴν ὁμορφιὰ καὶ τὸ βάθος τοῦ ἀρχαίου λόγου μὲ μιὰ γλῶσσα, ζεστὴ καὶ ζωντανή, ἱκανὴ νὰ κρατήσει κάτι ἀπὸ τὸ νόημα καὶ τὴ συναισθηματικὴ δόνηση τοῦ ἀρχαίου κειμένου. Δυσκολεύονται, φυσικά, συνηθισμένοι καθὼς ἦσαν νὰ ἐργάζονται στὰ γυμνάσια σὲ μιὰ εὔκολη, ὅσο καὶ ἀσυνεπῆ, ὑπόψυχρη καὶ τυποποιημένη καθαρεύουσα (αὐτή, μάλιστα, τῶν μαθητικῶν δοκιμασιῶν). Ἀλλὰ εἶ τέτοιες δυσκολίες δικαιώνουν, ἀκριβῶς, τὴν ἑρμηνευτικὴ δουλειὰ ποὺ γίνεται στὴ φιλοσοφικὴ τῆς Θεσσαλονίκης.

Ἐξασφαλίζεται, ὕστερα ἡ ἐπαφὴ τῆ νέας πανεπιστημιακῆς σχολῆς πρὸς τὴν πνευματικὴ ζωὴ καὶ πραγματικότητα τῆς χώρας. Δὲν εἶναι καθόλου ἀσήμαντο ὅτι ὁ νεοελληνιστὴς τοῦ πανεπιστημίου τῆς Θεσσαλονίκης ἐπεκτείνει τὰ ἐρευνητικά του διαφέροντα ὥς τὴ μεταπολεμικὴ λογοτεχνία, οὔτε τυχαῖο τὸ ὅτι πρὶν λίγο καιρὸ τὸ ἴδιο πανεπιστήμιο δέχτηκε στὶς αἴθουσές του καὶ τίμησε, τιμώμενο μὲ τὴ σειρά του, τὸν ποιητὴ Γ. Σεφέρη, ποὺ εἶχε γράψει ἀπὸ τὰ 1941: «Εὔχομαι καὶ ἐλπίζω πὼς ὁ Θεὸς θὰ φωτίσει κάποτε τὴ φιλοσοφικὴ σχολὴ τοῦ πανεπιστημίου μας γιὰ νὰ παραδεχτεῖ πὼς ὑπάρχει ἐπιτέλους μιὰ ζωντανὴ πνευματικὴ ζωὴ στὸν τόπο».

Α. ΜΠΕΛΕΖΙΝΗΣ

Ἡ κίνησις τῆς ἀνεργίας

Ἀνεφέρθησαν χθὲς ἁρμοδίως 42 προσλήψεις ἀνέργων καὶ 11 ἀπολύσεις ἐργαζομένων.

ΟΤΑΝ ΤΟΝ ΟΚΤΩΒΡΙΟΝ ΚΑΤΑΛΑΒΗ ΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑΝ

Τὸ Ἐργατικὸν Κόμμα θὰ ἀπαγκιστρώσῃ τὴν Ἀγγλίαν ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς μύθους

Θὰ σταθεροποιήσῃ τὸ «κράτος εὐημερίας»

ΠΙΘΑΝΟΝ ΝΑ ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨΗ ΤΑΣ ΒΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΜΕΣΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΛΟΝΔΙΝΟΝ. Ἡ Βρεταννία θὰ ἔχῃ Ἐργατικὴν κυβέρνησιν τὸν προσεχῆ Ὀκτώβριο καὶ ἀπὸ τοὺς πρώτους μῆνες θὰ φανῇ, ἂν ἡ κυβέρνησις αὐτὴ θὰ εἶναι κυβέρνησις μεταρρυθμίσεων ἢ μιὰ κυβέρνησις ρουτίνας, γράφει ἡ συντηρητικὴ ἐπιθεώρησις «Ἐκόνομιστ». Ὑπάρχουν πολλὰ στοιχεῖα, κατὰ τὴν ἐφημερίδα, ποὺ ἀφήνουν νὰ ἐννοηθῇ ὅτι ἡ κυβέρνησις τῶν ἐργατικῶν δὲν ἔχει «αἰχμαλωτίσει» τὰ θέματα καὶ ὅτι ἕνα στάδιο μακρὸ πειραματισμῶν θὰ εἶναι ἀναπόφευκτο. Τὸ ἴδιο ἄλλωστε ἔγινε καὶ μὲ τὴν συντηρητικὴ παράταξι, ὅταν ἦρθε στὴν ἐξουσία τὸ 1951 μὲ τὸ σύνθημα ἀπαλλαγῆς τοῦ ἀγγλικοῦ λαοῦ ἀπὸ τοὺς φυσικοὺς ἐλεγχους. Δύο χρόνια ὕστερα ἀπὸ τὴν συντηρητικὴ διακυβέρνησι, ὁ ἀγγλικὸς λαὸς εὐρυμόταν μὲ ἀπέχθεια τὴν διανομὴ τῶν εἰδῶν διὰ δελτίου καὶ αὐτὸς ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς σοβαρωτέρους λόγους ποὺ ἐπέτρεψαν στοὺς συντηρητικοὺς νὰ παραμείνουν στὴν ἐξουσία ἕως τώρα. Ὁ ἡγέτης τοῦ ἐργατικοῦ κόμματος θὰ πρέπει ἀσφαλῶς νὰ μὴν ἐλησμόνησε τὸ παρελθόν καὶ θὰ ἐτοιμάζεται τώρα γιὰ τὰ ἔργα ποὺ θὰ ἐκτελέσῃ ὅταν θὰ ἀναλάβῃ τὴν ἐξουσία στὸ τέλος τοῦ 1964.

Εἶναι προφανές, ὅτι οἱ ἐργατικοὶ καὶ ἰδιαίτερα τὰ πρόσωπα ποὺ ἐπελέγησαν ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸ στελέχη τους ἔχουν σὰν πρώτιστο στόχο τους τὸν συγχρονισμὸ τῆς Βρεταννικῆς βιομηχανίας, ἡ ὁποία ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰ πράγματα δὲν ἀποδίδει, ὅσο θὰ μποροῦσε νὰ ἀποδώσῃ. Ὑπάρχει μιὰ ἄπελπις ἀνάγκη νὰ καταπιαστῇ κάποια κυβέρνησις συστηματικώτερα μὲ τὸ θέμα αὐτό, μὲ ἐνέργειες, καὶ μέτρα ποὺ θὰ δώσουν μιὰ ὠθησι ἀναπαντίσεως οἰκονομικῆς στὴ Βρεταννία. Ὁ κ. Οὐίλσον ἔχει τὴν πρόθεσι νὰ παρεμβῇ μὲ φορολογικὲς καὶ ἄλλες διευκολύνσεις εἰς ἐκείνες τὶς βιομηχανικὲς ἐπιχειρήσεις, οἱ ὁποῖες ἔχουν τὴν πρόθεσι καὶ τὴν προθυμία νὰ συγχρονίσουν τὰ ἐργοστάσιά τους. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι καὶ οἱ συντηρητικοὶ ἔλαβον μέτρα πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτὴν ἀλλὰ οἱ ἐργατικοί, ὅπως συνέλαβαν ἰσχυρίζονται, ἔχουν νέα σχέδια καὶ νέες ἰδέες τὶς ὁποῖες θὰ ἐφαρμόσουν μέσω ἑνὸς νέου ὑπουργείου βιομηχανίας παραγωγῆς, ποὺ θὰ ἀναλάβῃ τὸ μεγάλο ἔργο τῆς ἀναμορφώσεως τῆς ἀγγλικῆς οἰκονομίας.

Φυσικά, μιὰ ἀπὸ τὶς ἐπιδιώξεις τῆς πολιτικῆς αὐτῆς θὰ εἶναι ἡ καταπολέμησις τῆς ἀνεργίας καὶ ἡ σταθερώτερη θεμελίωσι τοῦ λεγομένου «κράτους εὐημερίας», ποὺ ἐπαγγέλλονται ὅλα τὰ σοσιαλιστικὰ κόμματα στὸν κόσμο.

Βεβαίως, ἀπὸ τοὺς πρώτους μῆνες τῆς ἐργατικῆς διακυβερνήσεως θὰ φανῇ ἐὰν ὁ ἡγέτης τῶν ἐργατικῶν σκοπεύῃ πράγματι νὰ ἀπογκιστρώσῃ τοὺς Βρεταννοὺς ἀπὸ τοὺς λεγομένους παλαιοὺς μύθους καὶ νὰ τοὺς διδάξῃ κάτι νὰ πληρώσουν τὶς νέες πραγματικότητες μὲ συστήματα, μεθόδους καὶ νοοτροπία ἐντελῶς νέα.

Ἀκόμα πιὸ συγκεκριμένα, ἀναμένεται νὰ ἀποδειχθῇ ἐὰν ἡ Βρεταννία τῶν ἐργατικῶν θὰ εἶναι θεμελιακὰ διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν Βρεταννία τῶν συντηρητικῶν στὴν ἀντιμετώπισι τῶν ἀποικιακῶν προβλημάτων καὶ ὑποπροβλημάτων καὶ τὴν ἀναστάθμισι τῶν ἀγγλικῶν ὑπερκερδῶν ὑπὸ χρεώσεις. Ἡ προεκλογικὴ περίοδος ποὺ διατρέχει ἡ Ἀγγλία, ἡ συντηρητικὴ προπαγάνδα καὶ οἱ στρατηγικὲς ἐπιφυλάξεις τῶν ἐργατικῶν, δὲν ἐπιτρέπουν νὰ φανῇ ἐὰν ὁ κ. Οὐίλσον ἔχῃ καταρτίσει ὁριστικὰ σχέδια ἀντιμετωπίσεως τῶν προβλημάτων αὐτῶν καὶ ποῖα εἶναι τὰ σχέδια αὐτά. Ἡ ἀγγλικὴ ἐφημερίδα «Νταίηλυ Μέηλ», αὐτοπροσώπων καὶ συντηρητικῶν ἀρχῶν, ἀποδίδει στὸν ἐργατικὸ ἡγέτη τὴν πρόθυμη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὶς βάσεις τῆς Μέσης Ἀνατολῆς, δηλαδὴ τῆς Κύπρου, τῆς Λιβύης καὶ τῆς Νοτίου Ἀραβίας, νὰ ἐγκαταλείψῃ σταδιακὰ τὴν προεδρία στρατιῶν τοῦ νέου κράτους τῆς Μεϊζόνος Μαλαισίας καὶ τὰ διάφορα ἄλλα ὁμοσπονδιακὰ σχήματα στὴν ἀφρικανικὴ ἤπειρο. Οἱ ἐργατικοὶ οὔτε ἐπιβεβαιώνουν, οὔτε διαψεύδουν τοὺς ἰσχυρισμοὺς αὐτοὺς σὲ ἐπίσημο κόμμα καὶ χαρακτηριστικὰ τοὺς ἀγνοοῦν. Οἱ ἀνεπίσημοι ὅμως κύκλοι τοῦ κόμματος δίνουν μιὰ συντριπτικὴ ἀπάντησι στοὺς συντηρητικοὺς προπαγανδιστάς, παραπέμποντάς τους στὰ περίφημα ἄρθρα τῶν «Τάϊμς», ποὺ ἔφεραν τὴν ὑπογραφὴ ἑνὸς συντηρητικοῦ καὶ ποὺ καλοῦσαν τοὺς Βρεταννοὺς νὰ ἀφήσουν τὸ πτῶμα τῆς Κοινοπολιτείας καὶ νὰ ἐξετάσουν τὰ προβλήματα τῆς ἀγγλικῆς μοίρας χωρὶς ψευδαισθήσεις καὶ χωρὶς παραμορφωτικὰ κάτοπτρα. Αὐτὰ τὰ ἄρθρα, δημοσιευμένα στὴν πιὸ ἔγκυρη, ἀλλὰ καὶ πιὸ συντηρητικὴ ἀγγλικὴ ἐφημερίδα, δηλαδὴ τοὺς «Τάϊμς» ἄρθρα ποὺ εἶχαν συγκλονίσει τὴν Βρεταννία, θὰ μποροῦσαν νὰ εἶχαν καλλίτατα γραφῆ ἀπὸ ἐργατικοὺς ἡγέτες, γιατὶ οἱ ἐργατικοὶ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ συνειδητὰ πιστεύουν ὅτι ἡ Ἀγγλία πρέπει νὰ ἀπαυνθῇ τοὺς παλαιοὺς μύθους, γιὰ νὰ δῇ Θεοῦ πρόσωπο.

Ἐν τούτοις, οἱ ἐργατικοὶ εἶναι ἐκπαπλῶς προσεκτικοί. Γιὰ λόγους καθαρὰ προεκλογικούς, ἀποφεύγουν νὰ ἐκθηλωθοῦν ἀπροκάλυπτα, ἀναφορικὰ μὲ τὶς διαθέσεις τους ἀπέναντι στὰ ἀποικιακὰ καὶ τὰ ἄλλα συναφῆ προβλήματα. Γνωρίζουν ὅτι ἡ χώρα τους δεσπόζεται ἀκόμα ἀπὸ τὴν ἐπίμονη νοσταλγία τοῦ παρελθόντος. Ὅσο καὶ ἂν αὐτὸ τὸ παρελθὸν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀναπαυθῇ καὶ μάλιστα στὴν πρώτη του μορφή. Οἱ Βρεταννοὶ εἶναι ἕνας λαὸς μὲ παθολογικὴ μνήμη καὶ οἱ ἐργατικοὶ πιστεύουν σ' αὐτὸ ποὺ λέγεται «μαζικὴ ψυχολογία». Ἀποφεύγουν συνεπῶς τὶς παγίδες.

Παρ' ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ φέρουν κάποια ἀλλαγὴ σ' αὐτὸν τὸν τομέα ὅταν ἔρθουν στὴν ἐξουσία, καὶ τοῦτο γιατὶ ἡ Βρεταννία ἀπειλεῖται νὰ περιπλακῇ σὲ καταστροφικὲς φυέλλες καὶ μάλιστα μόνη, σὰ πιὸ νευραλγικὰ καὶ ἠφαιστειώδη τμήματα τῆς ὑδρογείου, δηλαδὴ στὴν Μέση Ἀνατολὴ καὶ τὴν Νοτιοανατολικὴ Ἀσία.

Ὅλοι οἱ Βρεταννοὶ διερωτῶνται τί θὰ κάνῃ τὸ Ἐργατικὸ Κόμμα σὰν κυβέρνησι καὶ ὁ ἡγέτης τοῦ κόμματος αὐτοῦ βεβαιώνει ὅτι τὸ κόμμα ἔχει μελετήσει τὶς καλύτερες δυνατὲς λύσεις γιὰ ὅλα τὰ προβλήματα, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ τὶς ἀνακοινώνῃ.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«Ἀχαΐα - Κλάους»

Ἡ γνωστὴ οἰνοποιητικὴ ἑταιρία «Ἀχαΐα—Κλάους» Πατρῶν, ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ της εἰς τὴν 6' ἑκατονταετηρίδα ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς της ἐκυκλοφόρησε πληροφοριακὸν δελτίον πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν πελατῶν καὶ καταναλωτῶν τῶν προϊόντων της. Περιέχει πλούσιο φωτορεπορτὰζ καὶ ἐνδιαφέρουσα ὕλη γύρω ἀπὸ τὸ κρασί, μὲ ποιήματα, ἀνέκδοτα κλπ. Ἡ ἔκδοσις τοῦ δελτίου συμβάλλει εἰς τὴν πληρεστέραν γνωριμίαν τῶν θαυμασίων οἴνων καὶ ποτῶν τῆς διεθνῶς γνωστῆς «Ἀχαΐα Κλάους».

Η «ΣΥΖΗΤΗΣΙΣ»

Ἐκυκλοφόρησεν ἡ «Συζήτησις» τοῦ Μαΐου. Περιλαμβάνονται: Ἐπίκαιρα ἄρθρα τοῦ κ. Ε. Κ. Βρυζάκη: «Ἡ τεχνικὴ καὶ τὸ μέλλον τοῦ ἀνθρώπου». Τοῦ κ. Δ. Βαλληνδρᾶ: «Τὰ ποινικὰ δικαστήρια» (κριτικαὶ σκέψεις ὡς πρὸς τὴν ἀποτελεσματικὴν τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης σήμ' ἡμῖν). Τοῦ κ. Φ. Χριστοδούλου. «Κυπριακὸν καὶ Ὕπνος» (εὐκαιρίαι ποὺ ἀφυπνίσαν διὰ τὴν διαφώτισιν τῆς ξένης κοινῆς γνώμης). Κάτι ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν, Λόγοι καὶ ἀντίλογοι κλπ.

Ὁ κ. Ἀθ. Ρουσόπουλος θὰ δώσῃ τὴν Κυριακὴν διάλεξιν εἰς τὸ Αἴγιον

Τὴν προσεχῆ Κυριακὴν καὶ ὥραν 11 π.μ. εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ κινηματοθεάτρου «Σοφία» Αἰγίου διοργανοῦται ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ δημάρχου κ. Π. Μεντζελοπούλου, διάλεξις τοῦ διαπρεποῦς καθηγητοῦ τοῦ Πολυτεχνείου Ἀθηνῶν κ. Ἀθανασίου Ρουσοπούλου, βουλευτοῦ Ἀθηνῶν, μὲ θέμα: «Αἱ ἀπόψεις τοῦ μέλλοντος— Ἐπιστημονικαί— οἰκονομικαί— κοινωνικαί —πολιτικαί».

Ὁ κ. Ρουσόπουλος ἐπὶ τριακονταετίαν καθηγητὴς τοῦ Πολυτεχνείου Ἀθηνῶν τῆς ἕδρας τῆς ἐφηρμοσμένης Στατικῆς καὶ σιδηρῶν κατασκευῶν εἶναι γνωστὸς ὄχι μόνον ἀνὰ τὸ πανελλήνιον, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς διεθνεῖς ἐπιστημονικοὺς Εὐρωπαϊκοὺς κύκλους, κυρίως ὡς διαπρεπὴς σεισμολόγος. Ὁ κ. Ρουσόπουλος διετέλεσε τεχνικὸς διευθυντὴς τοῦ ὀργανισμοῦ σεισμοπαθῶν Κορινθίας (1932-34) καὶ διευθυντὴς τῶν τεχνικῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ὑπουργείου Προνοίας (1937—39). Ἐπανειλημμένως, δὲ διετέλεσε τεχνικὸς σύμβουλος διαφόρων Ἑλληνικῶν κυβερνήσεως. Βαθὺς γνώστης τῶν τεχνικο-οἰκονομικῶν καὶ κοινωνικῶν προβλημάτων τῆς χώρας, μας ὡς πρόεδρος τοῦ Τεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου τῆς Ἑλλάδος, ἔχει ἑτοιμον σπουδαιότατον πρόγραμμα κοινωνικο-οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως τῆς χώρας. Ἡ διάλεξίς του τῆς προσεχοῦς Κυριακῆς εἰς τὸ Αἴγιον, ἀναμένεται μὲ ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον ἀπὸ τὸν ἐπιστημονικὸν κόσμον, τὰς ὀργανώσεις καὶ τὴν κοινωνίαν τοῦ Αἰγίου.

Γ. Θ.Π.

ΑΝΗΣΥΧΗΤΙΚΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΝ

ΕΙΣ ΗΘΙΚΗΝ ΠΑΡΑΚΜΗΝ Η ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΝΕΟΛΑΙΑ

Ὁ τεντυμποϋσμὸς καὶ οἱ κερδοσκόποι τῆς διαφθορᾶς

ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΙ "ΤΡΟΠΟΙ,, ΔΙΕΒΡΩΣΑΝ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗΝ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ποὺ δέχθηκε ἕνα κεσὲ γιαούρτι στὸ πρόσωπο, ἐδῶ καὶ μερικὰ χρόνια, παρέστη μάρτυς — χωρὶς ἴσως νὰ τὸ ξέρῃ — τῆς πρώτης «θεαματικῆς» ἐκδηλώσεως τοῦ πιὸ ἀνησυχητικοῦ φαινομένου στὴν ἑλληνικὴ κοινωνικὴ ζωή: τῆς ἐξαχρειώσεως τῶν ἠθῶν τῆς νεολαίας...

Μετὰ τὸ ἐπεισόδιο αὐτό, ἀκολούθησαν καὶ ἄλλα, ἀνάλογα, μὲ τὰ ὁποῖα ἡ ἑλληνικὴ νεολαία «ἀπήγγελλε» τὸ μάθημα ποὺ εἶχε μάθει, ὄχι τόσο ἀπὸ τὴν πατρίδα της, ὅσο ἀπὸ τὴν ὑπόλοιπη Εὐρώπη καί, κυρίως, ἀπὸ τὴν Ἀμερική.

ΝΕΕΣ ΛΕΞΕΙΣ ΝΕΟΙ ΤΡΟΠΟΙ

Ἔτσι, στὰ νέα λεξικὰ καὶ τὶς ἀναθεωρούμενες ἐγκυκλοπαίδειες, εἴδαμε μὲ ἀγωνία νὰ προστίθενται νέοι ὅροι, ποὺ δὲν σημαίνουν καινούργια μηχανήματα ἢ νέες φιλοσοφικὲς ἔννοιες, ἀλλὰ περιγράφουν, ἀτυχῶς τὴν παρακμὴ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ καὶ ἀμερικανικοῦ πνεύματος καὶ τὴν ἀποχαλίνωσι τῆς νεολαίας τῶν δύο ἠπείρων.

Ἰδοὺ τὰ «διαμάντια» τῶν καιρῶν:

● ΤΕΝΤΥΜΠΟΫΣ = Νέοι, ποὺ ἐπιδεικνύουν θρασεῖαν ἢ ἐπιθετικὴ συμπεριφορὰ ἔναντι νομοταγῶν πολιτῶν, χωρὶς νὰ προκληθοῦν ἢ νὰ ἔχουν ἄλλον προφανῆ λόγο. (Προσέξτε τὸ «προφανῆ»).

● ΜΠΗΤΝΙΚΣ = Νέοι, ὁπαδοὶ τῶν μοντέρνων μουσικῶν ρυθμῶν, ποὺ συχνὰ ἐκστασιάζονται ἢ ἐξαγριώνονται ἀπὸ αὐτοὺς καὶ ἐν γένει, ἐπιδεικνύουν ἀδιαφορία ἢ περιφρόνησι πρὸς τοὺς ἄλλους.

● ΜΠΟΥΚΜΕΗΚΕΡΣ = Ὀργανωταὶ ποδοσφαιρικῶν καὶ ἄλλων στοιχημάτων, ποὺ κερδίζουν τεράστια ποσὰ λόγω τοῦ σχετικοῦ πάθους πολλῶν φανατικῶν φιλάθλων, ἰδίως νέων.

● ΦΛΙΠΠΕΡ = Μηχανικὸ παιχνίδι μὲ μεταλλικὲς μπίλλιες, πολὺ δημοφιλὲς στοὺς νέους, βασιζόμενο στὴν ἐλλειψι ἀντιπάλου (ἀντίπαλος εἶναι ἡ ἴδια ἡ μηχανή, ἡ ὁποία καὶ «κερδίζει» κατὰ κανόνα). Στηρίζεται στὶς μαζοχιστικὲς τάσεις τοῦ παίκτου, στὴν ἀσθενῆ του θέλησι καὶ στὴν χαρά του ὅτι μπορεῖ νὰ παίζῃ, καίτοι εἶναι μόνος. Οἱ ἐκμεταλλευταὶ τῶν μηχανικῶν παιχνιδιῶν («φλίππερς», «μηχανὴ τῆς τύχης», «τσιγαρομηχανή», «ἄσπρο ἀλογάκι», «ληστὴς μὲ τόνα χέρι» κλπ) εἶναι, συνήθως γκαγκστερς ἢ παρόμοιες «μαφίες» τοῦ ὑποκόσμου.

● ΚΟΜΙΚΣ = Ἀναγνώσματα, ὅπου ἡ ἐξιστόρησις γίνεται, ὄχι μὲ κείμενο, ἀλλὰ μὲ εἰκόνες, πολὺ δημοφιλῆ στοὺς νέους, τὰ ὁποῖα ἀπειλοῦν νὰ ἐξαφανίσουν τὰ πραγματικὰ βιβλία. Τὸ σύστημα τῶν «κόμικς» ἀποκλείει τὴν μετάδοσι οἱωνδήποτε σοβαρῶν ἰδεῶν. Οἱ εἰκόνες μεταδίδουν μόνον ἐντυπώσεις «δράσεως». Τὰ θέματα τῶν «κόμικς» εἶναι συνήθως ἐγκλήματα, σεξουαλικὲς διαστροφὲς ἢ φανταστικοὶ κόσμοι.

● ΣΑΣΠΕΝΣ = Ἔντασις ἢ Ἄγχος. Στοιχεῖο, ποὺ θεωρεῖται ἀπαραίτητο στὸν μοντέρνο κινηματογράφο καὶ τὴν λογοτεχνία καὶ ποὺ ἐνθουσιάζει τοὺς νέους, δημιουργώντας τους τὴν ψευδαίσθησι ὅτι περνοῦν τὴν ἀγωνία ποὺ περνᾶ καὶ ὁ ἥρωας τοῦ ἔργου.

Καὶ ἄλλα πολλά...

ΟΙ ΩΡΓΙΣΜΕΝΟΙ ΝΕΟΙ

Οἱ περισσότερες ἀπὸ τὶς νέες αὐτὲς πληγὲς τοῦ πολιτισμοῦ μας εἶναι — καθὼς τὸ δείχνει καὶ τὸ ὄνομά τους — ἀμερικανικῆς προελεύσεως. Ἡ ταλαίπωρη γηραιὰ Εὐρώπη, ποὺ παλαιότερα δὲν ἐγνώριζε παρὰ μόνο τοὺς ἀγαθοὺς «μποέμ» ὡς περίεργα ὄντα, τώρα ἔχει κυριολεκτικῶς πλημμυρίσει ὄχι ἁπλῶς ἀπὸ περίεργα ὄντα, ἀλλὰ ἀπὸ πραγματικὰ τέρατα.

Οἱ «ὠργισμένοι νέοι» τῶν μέσων τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος χαρακτηρίζονται ἀπὸ μιὰ ἀνευθυνότητα ποὺ συχνὰ προκαλεῖ κατάπληξι. Καὶ τὸ φαινόμενο αὐτὸ εἶναι τόσο διαδεδομένο στὸν λεγόμενο δυτικὸ κόσμο, ὥστε νὰ εἶναι ἀνέφικτη πλέον ἡ ριζικὴ του καταπολέμησις. Καὶ εἶναι βέβαιο, ἐφόσον τείνει νὰ πάρῃ — ἂν δὲν πῆρε ἤδη — διαστάσεις ἱστορικοῦ κοινωνικοῦ φαινομένου, ὅτι, ὅσο καὶ ἂν περιορισθῇ, θὰ ἀφήσῃ σοβαρὰ ἴχνη στὸ μέλλον καὶ θὰ συμβάλῃ στὴν διαμόρφωσι τῆς κοινω